

**КУЧЕШКАТА ЖАЛБА ДО
СУЛТАНА
БЪЛГАРСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

В старо време, когато кучетата се намножили по земята, почнали да се присламчват край човека, да му въртят опашка — приятели сме ти, значи, и другари! Пък то, само за да добруват под неговата стряха. Харно, ама те толкова се разгалили, че почнали да правят какви ли не пакости: на кого хляба от торбата изяли, на кого млякото от гърнето излокали, на кого детето ухапали. Вдигнали людете ръце от тия злосторници, разсърдили им се, почнали да ги бият и пъдят. Тръгнали кучетата гладни и бездомни. Станал животът им тежък, несносен, с една дума — кучешки живот, гдето казват някои.

Един ден всички псета се събрали на съвет да мислят и премислят какво да правят, че да се отърват от това тегло. Едно рекло туй, друго рекло онуй, накрай всички дошли на един ум: да напишат прошение до султана и да го молят да вразуми людете, да не мъчат кучетата.

Както решили, така и сторили. Написали прощението на една агнешка кожа и го дали на най-стария пес да го носи. Тръгнал той напред, другите по него — ще ходят при султана да молят. Вървели, що вървели, дошли до една голяма река, като Марица да речем. Никъде нямамо мост, та седнали кучетата на опашките си да умуват как да преминат отвъд. Да я преплуват — страшно, да се върнат — срамно: нали цял свят беше разбрал къде са тръгнали да идат, а ето че от сред път се връщат. Всички ще им се присмиват, а людете още повече ще се ядосат и ще почнат да ги бият вече за щяло и нещяло. Та затова решили кучетата, престрашили се да вървят напред, пък каквото ще да става! Старият пес изкомандвал всички да се хвърлят във водата и да плуват. Наскачали кучетата в реката и, слава богу, до едно я преплували, никое не се удавило.

Като излезли на отсрещния бряг, поизтърсили се от водата, поизбърсали се с език, стъкмили се, наредили се, да се явят прилично пред султана.

Старият пес викнал:

— Хайде, братя кучета, не се майте, ами тръгвайте подире ми, да отидем по-скоро, че падишахът ни чака.

— Ами къде ти е бре, старче, прощението? — попитало го едно паленце. — Нали го носеше в устата!

— Как да съм го носил, бре? Нали ви го оставих на оня бряг, та някой от вас по-силен да го пренесе през реката? — отвърнал старият

пес.

— Брей, тичайте отвъд да вземете прощението! — лавнали някои. — Дано не се загуби, че какво ще правим сетне?

Няколко най-юначни кучета се спуснали — цоп! — пак назад през реката. Преплували на срещния бряг, търсили прощението тук, там — от него няма и следа.

Не го намерили зер, че нали старият пес преди да скочи в реката го беше глътнал, уж да не се намокри от водата, пък аз си мисля, че то му е замирисало на агнешко. Полакомил се той, значи, пък сетне, като разбрал какво е сторил, досрамяло го да признае, че и го дострашало: току-виж другите псета са се разлютили и му съдрали кожуха. То сега като се видял натясно, измислил тая лъжа, че уж бил оставил прощението на оня бряг други да го носят.

Върнали се ония, гдето бяха отишли да го дирят и казали, че никакво го няма. Щом разбрали, че се е загубило, всички кучета — големи и малки, силни и кльоцави — се спуснали връз стария пес:

— Ей, дърто! Прощението ни го няма. Кажы къде го дяна или ей сегинка ще те разкъсаме на стотина парчета!

Разтреперил се старият пес, изплезил език:

— Недейте бе, братя, си взима грях на душата! Какво съм аз виновен? — заоправдавал се той.

— Да не би да си го изял бре, старо-харо? — заръмжали недоверчивите кучета. — Я дай да ти подушим муцуната дали мирише на агнешко!

— Душете ме бе, братя, миришете ме и откъм устата, и откъм опашката, ако щете. Ако съм изял прощението, живота си не жалья: ей сега ще се изпикая и в пикнята си ще се удавя. У мене лъжа няма. Друг трябва да го е изял, пък мене вините.

Наобиколили кучетата водача си. Всички едно по едно почнали да го душат откъм муцуната, откъм опашката — нищо не надушили, защото старият бил нагълтал доста вода, когато плували през реката. Накарали го тогава да се закълне. Вдигнал крак клетият и поръсил водица, за да ги увери, че не е изял прощението.

И повярвали псетата на тая свята кучешка клетва. Почнали тогава едно друго да се душат откъм муцуната, откъм опашката и да се кълнат със същата клетва. Добре, ама прощението така и не се намерило.

Тръгнали те да се връщат умърлушени, с подвити опашки и клепнали уши. Не могли, значи, да отидат при султана.

Пък той бил заповядал на людетe си никой да ги не закача и чакал, чакал, ама не ги дочакал. Ала и досега се спазва тогавашната султанска повеля — никой турчин не закача кучетата.

Оттогава и до ден-днешен, щом две кучета се срещнат, започват да се душат отпред и отзад, дано да се намери най-сетне пустото му прошение и се кълнат на всеки стобор, ама каква полза, когато старият пес отдавна го беше изял.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.